

Ένα εξάισιο γκόθικ θρίλερ.
ΕΪ ΤΖΕΪ ΦΙΝ, συγγραφέας του μπεστ σέλερ *Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ*

ΤΟ
ΣΑΝΑΤΟΡΙΟ

ΣΑΡΑ ΠΙΡΣ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 6.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

NEW YORK TIMES
BEST SELLER

Η Agatha Christie
συναντά τον
Stephen
King.

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το Σανατόριο**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Sanatorium
Από τις Εκδόσεις Bantam Press, Λονδίνο 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah Pearse
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Νεκτάριος Καλαϊτζής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασσιπίδης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Sarah Pearse Ltd, 2020
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Hemis/Alamy Stock Photo
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2021, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3796-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3797-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΑΡΑ ΠΙΡΣ

ΤΟ

ΣΑΝΑΤΟΡΙΟ

Μετάφραση: Νεκτάριος Καλαϊτζής

Στην οικογένειά μου

Μας μαθαίνουν να ζούμε όταν η ζωή έχει περάσει.

Michel de Montaigne

Πάντα αγαπούσα τους περιορισμούς.

Μου δίνουν παρηγοριά.

Joseph Dirand

Πρόλογος

Ιανουάριος 2015

Παλιός ιατρικός εξοπλισμός είναι σκορπισμένος στο πάτωμα: χειρουργικά εργαλεία φαγωμένα από τη σκουριά, σπασμένες φιάλες, βάζα, η γδαρμένη πλάτη μιας παλιάς αναπηρικής πολυθρόνας. Ένα σκισμένο στρώμα κάνει κοιλιά ακουμπισμένο στον τοίχο, με την επιφάνειά του γεμάτη καφεκίτρινους λεκέδες.

Ο Ντανιέλ Λεμέτρ σφίγγει γερά στο χέρι του τον χαρτοφύλακά του νιώθοντας ένα έντονο κύμα αποστροφής· είναι λες κι ο χρόνος έχει καταβροχθίσει την ψυχή του κτιρίου, αφήνοντας στη θέση της κάτι αρρωστημένο και σάπιο.

Προχωράει βιαστικά στον διάδρομο, τα βήματά του αντηχούν στα πλακάκια του δαπέδου.

Κράτα τα μάτια σου στυλωμένα στην πόρτα. Μην κοιτάζεις πίσω.

Όμως τα σαραβαλιασμένα αντικείμενα που αργοσαπίζουν τραβούν το βλέμμα του σαν μαγνήτες, καθώς καθένα τους αφηγείται ιστορίες. Δε χρειάζεται να προσπαθήσει πολύ για να φανταστεί τους ανθρώπους που είχαν μείνει εδώ παλεύοντας να νικήσουν τη φυματίωση, βήχοντας και φτύνοντας αίμα.

Κάποιες φορές τού φαίνεται ότι μπορεί μέχρι και να το μυρίσει, αυτό που ήταν άλλοτε ετούτο το μέρος – τη διαπεραστική, απιά οσμή των χημικών που ακόμα πλανιέται στον αέρα από τους παλιούς χειρουργικούς θαλάμους.

Ο Ντανιέλ έχει φτάσει στα μισά του διαδρόμου, όταν ξαφνικά σταματάει.

Κάτι κινείται στο απέναντι δωμάτιο – μια σκοτεινή, παραμορφωμένη κηλίδα. Το στομάχι του σφίγγεται. Κοιτάζει ερευνητικά, ασάλευτος και το βλέμμα του προσπαθεί να ξεδιαλύνει όσα κρύβονται στο μισοσκοτάδο – ένα πλήθος από χαρτιά σκορπισμένα στο πάτωμα, τους στρεβλωμένους σωλήνες μιας συσκευής αναπνευστικής υποστήριξης, τον σπασμένο σκελετό ενός κρεβατιού, με τους φθαρμένους μάντες καθήλωσης να κρέμονται λυτοί από τα πλαϊνά του.

Το δέγμα του μυρμηγκιάζει από την ένταση, αλλά δε συμβαίνει τίποτα. Το κτίριο παραμένει σιωπηλό, βουβό.

Ξεφυσάει βαριά και ξαναρχίζει να προχωράει.

Μην είσαι ανόητος, λέει στον εαυτό του. Είσαι απλώς κουρασμένος. Εδώ και πολλές μέρες κοιμάσαι αργά το βράδυ και ξυπνάς πολύ νωρίς το πρωί.

Φτάνει στην εξώπορτα και την ανοίγει. Ο άνεμος ουρλιάζει θυμωμένα, προσπαθώντας μανιασμένα να την αρπάξει από τα χέρια του. Μόλις κάνει ένα βήμα, τον τυφλώνει μια παγωμένη ριπή από χιονονιφάδες, αλλά νιώθει ανακούφιση που βρίσκεται και πάλι έξω.

Το σανατόριο τον τρομάζει. Παρόλο που ξέρει τι θα γίνει – έχει σχεδιάσει την κάθε πόρτα, το κάθε παράθυρο και τον κάθε ηλεκτρικό διακόπτη του καινούργιου ξενοδοχείου– εκείνη τη στιγμή δεν μπορεί να μείνει ανεπηρέαστος από το παρελθόν του, από αυτό που ήταν άλλοτε.

Αλλά ούτε και το εξωτερικό είναι πολύ καλύτερο, σκέφτεται κοιτώντας ψηλά. Το άχαρο ορθογώνιο κτίριο είναι πασπαλισμένο με χιόνι. Ρημάζει παραμελημένο – τα μπαλκόνια και τα κιγκλιδώματα, η μακρόστενη βεράντα έχουν καταρρεύσει και σαπίζουν. Ορισμένα παράθυρα μένουν ακόμα άθικτα, αλλά τα περισσότερα είναι κλεισμένα με σανίδες, άσχημες πλάκες από νοβοπάν στηρίζουν την πρόσοψη.

Ο Ντανιέλ σκέφτεται την αντίθεση με το δικό του σπίτι στο Βεβέ. Το σύγχρονο τετραγωνισμένο σχέδιό του χρησιμοποιεί ως βασικό υλικό του το γυαλί για να προσφέρει πανοραμική θέα στη λίμνη. Έχει μια όμορφη ταράτσα, ένα μικρό αγκυροβόλιο.

Αυτός τα σχεδίασε όλα.

Μαζί με την εικόνα του σπιτιού έρχεται στο μυαλό του η Τζο, η σύζυγός του. Θα έχει μόλις επιστρέψει από τη δουλειά, στριφογυρνώντας ακόμα στον νου της διαφημιστικούς προϋπολογισμούς και

καινούργια πρότζεκτ, ενώ ήδη θα προσπαθεί να μαντρώσει τα παιδιά για να κάνουν τις εργασίες του σχολείου.

Τη φαντάζεται στην κουζίνα να ετοιμάζει το δείπνο, με τα πυρρόξανθα μαλλιά της να πέφτουν στο πρόσωπό της καθώς ψιλοκόβει υλικά με αποτελεσματικότητα. Θα είναι κάτι εύκολο – ζυμαρικά, ψάρι ή κάτι που θα έχει ετοιμαστεί με λίγο σοτάρισμα. Κάνοντας από τους δυο τους δεν είναι καλός στις δουλειές του σπιτιού.

Η σκέψη αυτή τον κάνει να αναθαρρήσει, αλλά μόνο προς στιγμήν. Καθώς διασχίζει το πάρκινγκ, νιώθει τα πρώτα ίχνη ταραχής για το ταξίδι της επιστροφής.

Το σανατόριο δεν ήταν εύκολα προσβάσιμο ούτε με τον καλύτερο καιρό, έτσι όπως βρίσκεται απομονωμένο ψηλά στα βουνά. Η θέση αυτή είχε επιλεγεί σκόπιμα, για να μένουν οι φυματικοί μακριά από την ατμοσφαιρική ρύπανση των πόλεων, αλλά και για να μην έρχεται σε επαφή μαζί τους ο υπόλοιπος πληθυσμός.

Η απομακρυσμένη τοποθεσία του όμως σήμαινε ότι ο δρόμος που οδηγεί σ' αυτό ήταν εφιαλτικός, μια σειρά από φουρκέτες που περνούν μέσα από ένα πυκνό ελατόδασος. Όταν ανέβαινε με το αυτοκίνητο το πρωί, μόλις και μετά βίας μπορούσε να δει το οδόστρωμα μπροστά του – νιφάδες χιονιού έπεφταν ορμητικά πάνω στο παρμπρίζ σαν παγωμένα λευκά βέλη, περιορίζοντας την ορατότητα σε λίγα μόλις μέτρα.

Έχει φτάσει σχεδόν στο αυτοκίνητο, όταν το πόδι του σκαλώνει σε κάτι – στα συμπαραλιασμένα απομεινάρια ενός μισοθαμμένου στο χιόνι πλακάτ. Τα γράμματα είναι χοντροκομμένα, ζωγραφισμένα αδέξια με κόκκινη μπογιά.

NON AUX TRAVAUX!! OXI ΣΤΙΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ!!

Ο Ντιανιέλ το ποδοπατάει φουρκισμένος. Κάποιες ομάδες που διαμαρτύρονταν είχαν έρθει εδώ πάνω την περασμένη βδομάδα. Πάνω από πενήντα άτομα που εκτόξευαν προσβολές κραδαινώντας στα μούτρα του τα κακόγουστα πλακάτ τους. Το είχαν τραβήξει βίντεο με τα κινητά τους και το είχαν ανεβάσει στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Αυτή ήταν μία μόνο από τις ατέλειωτες μάχες που είχε χρειαστεί να δώσουν για να προχωρήσουν το συγκεκριμένο εγχείρημα. Οι κά-

τοικοι ισχυρίζονταν ότι ήθελαν πρόοδο και το συνακόλουθο εισόδημα από τον τουρισμό, αλλά όταν κάποιος πήγαινε να πραγματοποιήσει ένα έργο ανάπτυξης, έκαναν πίσω.

Ο Ντανιέλ ήξερε γιατί. Στους ανθρώπους δεν αρέσουν οι νικητές.

Αυτό του το είχε πει κάποτε ο πατέρας του, και ήταν αλήθεια. Οι ντόπιοι στην αρχή ήταν περήφανοι γι' αυτόν. Είχαν επικροτήσει τις μικρές επιτυχίες του –το εμπορικό κέντρο στο Σιόν, την πολυκατοικία που έβλεπε στον Ροδανό στο Σιερ,– αλλά μετά τους είχε πέσει πάρα πολύς, έτσι δεν είναι; Είχε γίνει υπερβολικά επιτυχημένος, μια διασημότητα.

Ο Ντανιέλ είχε την αίσθηση ότι, κατά τη γνώμη τους, είχε ήδη πάρει το κομμάτι που του αναλογούσε από την πίτα και τώρα γινόταν άπληστος παίρνοντας ακόμα περισσότερη. Σε ηλικία μόλις τριάντα τριών χρονών το αρχιτεκτονικό γραφείο του μεσουρανούσε – με παραρτήματα στο Σιόν, στη Λοζάνη, στη Γενεύη κι ένα ακόμα που θα άνοιγε σύντομα στη Ζυρίχη.

Το ίδιο συνέβαινε με τον Λουκά, επιτυχημένο επιχειρηματία και έναν από τους πιο παλιούς του φίλους, που έπαιρνε παλιά κτίρια και τα μετέτρεπε σε πολυτελή ξενοδοχεία. Στα τριάντα πέντε του είχε ήδη στην κατοχή του τρία ξενοδοχεία-ορόσημα.

Ο κόσμος τούς είχε άχτι για τις επιτυχίες τους.

Και το σανατόριο ήταν η σταγόνα που είχε ξεχειλίσει το ποτήρι. Τα είχαν υποστεί όλα: τρολαρίσματα στο διαδίκτυο, email, επιστολές στο γραφείο, ενστάσεις στην αίτηση έκδοσης οικοδομικής άδειας.

Αρχικά επιτέθηκαν σ' εκείνον. Άρχισαν να κυκλοφορούν φήμες σε τοπικά blog και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ότι η επιχείρησή του αντιμετώπιζε οικονομικά προβλήματα. Έπειτα καταπιάστηκαν με τον Λουκά. Παρόμοιες ιστορίες. Διαδόσεις που μπορούσε εύκολα να τις αγνοήσει, αλλά μία ιδιαίτερα επικράτησε.

Ενοχλούσε τον Ντανιέλ περισσότερο απ' όσο ήθελε να παραδεχτεί.

Φήμες για δωροδοκίες. Για διαφθορά.

Ο Ντανιέλ είχε προσπαθήσει να μιλήσει στον Λουκά γι' αυτό, αλλά ο φίλος του είχε κόψει μαχαίρι τη συζήτηση. Η σκέψη δεν τον αφήνει να ησυχάσει, ένας ενοχλητικός πονοκέφαλος όπως τόσα άλλα σ' αυτό το εγχείρημα, αλλά προσπαθεί να την αποδιώξει. Πρέπει να την αγνοήσει. Να επικεντρωθεί στο τελικό αποτέλεσμα. Αυ-

τό το ξενοδοχείο θα εδραιώσει τη φήμη του. Το πείσμα του Λουκά και η εμμονή του στη λεπτομέρεια τον έχουν ωθήσει να δημιουργήσει ένα εντυπωσιακά φιλόδοξο σχέδιο, να επιτύχει ένα αποτέλεσμα που ποτέ δε θα φανταζόταν ότι θα ήταν δυνατό.

Ο Ντανιέλ φτάνει στο αυτοκίνητο. Το παρμπρίζ είναι σκεπασμένο από ένα παχύ στρώμα φρέσκου χιονιού. Είναι πάρα πολύ για τους υαλοκαθαριστήρες. Πρέπει να το αφαιρέσει με την ξύστρα.

Όμως, καθώς βάζει το χέρι στην τσέπη για το κλειδί του, προσέχει κάτι.

Ένα βραχιόλι είναι πεσμένο δίπλα στο μπροστινό λάστιχο.

Σκύβει και το σηκώνει. Είναι λεπτό και φτιαγμένο από χαλκό. Ο Ντανιέλ το στριφογυρίζει στα δάχτυλά του. Μπορεί να διακρίνει μια σειρά από αριθμούς χαραγμένους στην εσωτερική πλευρά... Μια ημερομηνία;

Ο Ντανιέλ συνοφρύνεται. Πρέπει να ανήκει σε κάποιον που βρέθηκε εδώ πάνω σήμερα, έτσι δεν είναι; Αλλιώς, θα το είχε σκεπάσει ήδη το χιόνι.

Όμως ποιος μπορεί να ήταν και τι γύρευε τόσο κοντά στο αυτοκίνητό του;

Στο μυαλό του ξανάρχεται η εικόνα των διαδηλωτών, τα θυμωμένα, εχθρικά πρόσωπά τους.

Θα μπορούσε να ήταν αυτοί;

Ο Ντανιέλ αναγκάζει τον εαυτό του να πάρει μία αργή βαθιά ανάσα, αλλά καθώς βάζει το βραχιόλι στην τσέπη του, προσέχει κάτι: μια κίνηση πίσω από τον λοφίσκο του χιονιού που έχει σχηματιστεί στον τοίχο του πάρκινγκ.

Μια θολή σιλουέτα.

Η παλάμη του έχει ιδρώσει γύρω από το ηλεκτρονικό κλειδί. Πιέζει με δύναμη το κουμπί για ν' ανοίξει το πορτμπαγκάζ, αλλά μόλις σηκώνει το βλέμμα, παγώνει.

Μια μορφή στέκεται εμπρός του, ανάμεσα σ' αυτόν και στο αυτοκίνητό του.

Ο Ντανιέλ την κοιτάζει προς στιγμήν κοκαλωμένος, ενώ το μυαλό του προσπαθεί φρενιτιωδώς να εξηγήσει αυτό που βλέπει – πώς είναι δυνατόν κάποιος να έχει μετακινηθεί τόσο γρήγορα προς το μέρος του χωρίς να τον πάρει είδηση;

Η μορφή είναι ντυμένη στα μαύρα. Κάτι καλύπτει το πρόσωπό της.

Μοιάζει με αντιασφυξιογόνο μάσκα. Έχει το ίδιο βασικό σχήμα, αλλά της λείπει το φίλτρο στο μπροστινό μέρος. Αντί γι' αυτό, υπάρχει ένας χοντρός λαστιχένιος σωλήνας που συνδέει το στόμα με τη μύτη. Ο σωλήνας είναι αυλακωτός, μαύρος. Ταλαντεύεται, καθώς η μορφή μετατοπίζει το βάρος της από το ένα πόδι στο άλλο.

Η εντύπωση που δημιουργεί είναι τρομακτική. Τερατώδης. Σαν κάτι βγαλμένο από τα πιο σκοτεινά βάθη του ασυνείδητου.

Σκέψου, λέει ο Ντανιέλ στον εαυτό του, *σκέψου*. Το μυαλό του αρχίζει να εξετάζει αλαφιασμένα πιθανότητες, προσπαθεί να βρει τρόπους για να μετατρέψει το θέαμα εμπρός του σε κάτι αθώο, ακίνδυνο. Είναι απλώς μια φάρσα, αυτό είναι όλο· ένας από εκείνους που διαμαρτύρονται, που προσπαθεί να τον τρομάξει.

Τότε η μορφή κάνει ένα βήμα προς το μέρος του – μία μελετημένη κίνηση, ακριβείας.

Το μόνο που μπορεί να δει ο Ντανιέλ είναι η φρικτή μαύρη λαστιχένια μάσκα που είναι τεντωμένη πάνω στο πρόσωπο της μορφής. Οι αυλακώσεις του σωλήνα. Έπειτα ακούει την αναπνοή. Έναν παράξενο υγρό ήχο σαν ρούφηγμα που έρχεται από τη μάσκα. Υγρές εκπνοές.

Η καρδιά του βροντοχτυπάει μέσα στο στήθος του.

«Τι είναι αυτό;» λέει ο Ντανιέλ, ακούγοντας τον φόβο στη φωνή του. Ένα τρέμουλο που προσπαθεί να το καταπνίξει. «Ποιος είσαι εσύ; Τι προσπαθείς να κάνεις;» Κάτι στάζει στο πρόσωπό του. Χιόνι που λιώνει καθώς έρχεται σε επαφή με τη θερμοότητα του δέρματος του ή ιδρώτας; Δεν μπορεί να πει.

Εμπρός λοιπόν, λέει αποφασιστικά στον εαυτό του. *Βρες ξανά την αυτοκυριαρχία σου*. Είναι απλώς κάποιο ηλίθιο καθόικι που σου κάνει πλάκα.

Απλώς προσπέρασέ τον και μπες στο αυτοκίνητό σου.

Τότε, από εκείνη τη γωνία, είναι που προσέχει άλλο ένα αυτοκίνητο. Ένα αυτοκίνητο που δεν ήταν εκεί όταν έφτασε. Ένα μαύρο ημιφορητό. Ένα Nissan.

Εμπρός, Ντανιέλ. Κονήσου.

Όμως το κορμί του έχει παραλύσει, αρνείται να υπακούσει. Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να ακούει τον αλλόκοτο ήχο της ανάσας που βγαίνει από τη μάσκα. Είναι πιο δυνατός τώρα, πιο γρήγορος, πιο βαρύς.

Ένα σιγανό ρούφηγμα που το διαδέχεται ένας διαπεραστικός συριγμός.

Ξανά και ξανά.

Η μορφή πλησιάζει με βήματα βαριά, κρατώντας κάτι στο χέρι της. Ένα μαχαίρι; Ο Ντανιέλ δεν μπορεί να καταλάβει. Τα χοντρά γάντια που φορά η μορφή κρύβουν το μεγαλύτερο μέρος του.

Κουνήσου, κουνήσου.

Κατορθώνει να πείσει τον εαυτό του να κινηθεί, να κάνει ένα βήμα, έπειτα κι ένα δεύτερο, αλλά οι μύες του μαγκώνουν από τον φόβο. Παραπατάει στο χιόνι, το δεξί του πόδι γλιστράει.

Όταν κατορθώνει να σηκωθεί πάλι, είναι πια πολύ αργά: το γαντοφορεμένο χέρι σφίγγεται πάνω στο στόμα του. Ο Ντανιέλ μπορεί να μυρίσει τη βαριά μυρωδιά μούχλας από το γάντι, αλλά και από τη μάσκα – την παράξενη, σαν καμένο πλαστικό αποφορά του λάστιχου, μαζί με κάτι άλλο.

Κάτι γνώριμο.

Όμως προτού ο εγκέφαλός του προλάβει να κάνει τη σύνδεση, κάτι τρυπά τον μηρό του. Ένας μόνο οξύς πόνος. Οι σκέψεις του σκορπίζονται, ο νους του σπαιίνει.

Μια σιωπή που σε δευτερόλεπτα μετατρέπεται σε ανυπαρξία.

**Δελτίο Τύπου – οι πληροφορίες να μη δημοσιευτούν πριν από
τα μεσάνυχτα της 5ης Μαρτίου 2018**

Λε Σομέ
Υψώματα του Πλιμασί
Κραν-Μοντανά 3969
Βαλέ
Ελβετία

**ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ 5 ΑΣΤΕΡΩΝ ΑΝΑΜΕΝΕΤΑΙ ΝΑ ΑΝΟΙΞΕΙ
ΣΤΟ ΕΛΒΕΤΙΚΟ ΘΕΡΕΤΡΟ ΤΟΥ ΚΡΑΝ-ΜΟΝΤΑΝΑ**

Εγκατεστημένο στο ηλιόλουστο οροπέδιο πάνω από το Κραν-Μοντανά, ψηλά στις Ελβετικές Άλπεις, το Λε Σομέ είναι το δημιούργημα του Ελβετού μεγαλοξενοδόχου Λουκά Καρόν.

Έπειτα από οκτώ χρόνια εκτεταμένου σχεδιασμού και εργασιών, ένα από τα παλιότερα σανατόρια της περιοχής πρόκειται να επανελειτουργήσει ως ξενοδοχείο πολυτελείας.

Το κυρίως κτίριο σχεδιάστηκε στα τέλη του 19ου αι. από τον προπάππο του Καρόν, Πιερ. Έγινε παγκοσμίως γνωστό ως κέντρο αντιμετώπισης της φυματίωσης, πριν κλείσει λόγω της εμφάνισης των αντιβιοτικών και της γενικότερης παρακμής των σανατορίων.

Πιο πρόσφατα απέκτησε διεθνή αναγνώριση για την καινοτόμο αρχιτεκτονική του, χαρίζοντας στον Καρόν τον πρεσβύτερο ένα μεταθανάτιο βραβείο Ελβετικών Τεχνών, το 1942. Το κτίριο χαρακτηρίζεται από λιτές γραμμές, μεγάλα παράθυρα που προσφέρουν πανοραμική θέα, ταράτσες και λιτά γεωμετρικά σχήματα. Με βάση αυτά, ένας από τους κριτές το περιέγραψε ως «ρηξικέλευθο – σχεδιασμένο ειδικά για να εκπληρώνει τη λειτουργία ενός νοσοκομείου, ενώ συγχρόνως εναρμονίζεται θαυμαστά με το εξωτερικό τοπίο».

Ο Λουκά Καρόν δήλωσε: «Ήταν καιρός να δώσουμε νέα πνοή σε αυτό το κτίριο. Είχαμε την πεποίθηση ότι, με το κατάλληλο όραμα, μπορούσαμε να δημιουργήσουμε ένα καλαίσθητα ανακαινισμένο ξενοδοχείο που θα αποτίει φόρο τιμής στο πλούσιο παρελθόν του».

Υπό την καθοδήγηση της ελβετικής αρχιτεκτονικής εταιρείας Λε-μέτρ ΑΕ, έχει συσταθεί μια ομάδα η οποία θα ανακαινίσει το κτίριο, αλλά και θα προσθέσει ένα υπερσύγχρονο spa και ένα συνεδριακό κέντρο.

Προσεκτικά σχεδιασμένο και μελετημένο μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια, το Λε Σομέ θα κάνει καινοτόμο χρήση των φυσικών ντόπιων πρώτων υλών, όπως το ξύλο και ο σχιστόλιθος. Οι κομψοί μοντέρνοι εσωτερικοί χώροι του ξενοδοχείου όχι μόνο θα απηχούν το ρωμαλέο εξωτερικό περιβάλλον, αλλά και θα αντλούν από το παρελθόν του κτιρίου για να δημιουργήσουν μια νέα αφήγηση.

Ο Φιλίπ Βολκέμ, διευθύνων σύμβουλος της Εταιρείας Τουριστικής Ανάπτυξης του Βαλέ, είπε: «Αυτό θα είναι αναμφίβολα το καύχημα μιας περιοχής η οποία ήδη αποτελεί ένα από τα πιο έξοχα χειμερινά θέρετρα του κόσμου».

Για δημοσιογραφικές ερωτήσεις, παρακαλώ επικοινωνήστε με το γραφείο δημοσίων σχέσεων της Λεμάν, στη Λοζάνη.

Για γενικές ερωτήσεις ή για κρατήσεις, παρακαλώ επισκεφθείτε τον διαδικτυακό τόπο www.lesommetcransmontana.ch.

Ιανουάριος 2020

Ημέρα πρώτη

Το τηλεφερικό από την κωμόπολη του Σιερ, στην κοιλάδα, μέχρι το Κραν-Μοντανά χαράζει μια σχεδόν κατακόρυφη γραμμή πάνω στη βουνοπλαγιά.

Περνώντας από χιονοσκεπαστους αμπελώνες κι από τις μικρές πόλεις Βαντόν, Σερμινιόν, Μολέν, Ραντόν και Μπλις, η διαδρομή, με μήκος περισσότερο από τέσσερα χιλιόμετρα, ανεβάζει τους επιβάτες πάνω από εννιακόσια μέτρα ψηλά στο βουνό σε μόλις δώδεκα λεπτά.

Εκτός σεζόν το τηλεφερικό είναι συνήθως μισοάδειο. Οι περισσότεροι πηγαίνουν στα βουνά με το αυτοκίνητό τους ή παίρνουν το λεωφορείο. Όμως σήμερα, με τους δρόμους σχεδόν φρακαρισμένους από την κίνηση, δεν πέφτει καρφίτσα.

Η Έλιν Γουόρνερ στέκεται στην αριστερή πλευρά του ασφυκτικά γεμάτου βαγονιού, παρατηρώντας τα πάντα: τις χοντρές νιφάδες του χιονιού που μαζεύονται στα παράθυρα, το σκεπασμένο από λασπόχινο δάπεδο με τους σωρούς από βαλίτσες και τσάντες, τους ψηλόλιγνους εφήβους που σπρώχνονται για να μπουν από την πόρτα.

Οι ώμοι της σφίγγονται. Είχε ξεχάσει πώς μπορεί να είναι τα παιδιά σ' αυτή την ηλικία, πόσο εγωιστικά μπορούν ν' αδιαφορούν για τους πάντες εκτός από τον εαυτό τους.

Ένα μουσκεμένο μανίκι ακουμπά στο μάγουλό της. Στα ρουθού-

νια της έρχεται μυρωδιά υγρασίας, τσιγάρων, τηγανητού φαγητού, η βαριά οσμή μόσχου και εσπεριδοειδών από κάποιον φτηνό αφτερ-σέιβ. Μετά ακούει έναν βραχνό βήχα. Γέλια.

Μια παρέα ανδρών προσπαθούν να μπουν στο ήδη φισκαρισμένο βαγόνι μιλώντας δυνατά, χωρίς καν να βγάλουν τα ακριβά αθλητικά σακιδιά τους από τις πλάτες τους. Αναγκάζουν την οικογένεια δίπλα της να στριμωχτεί ακόμα πιο μέσα. Πάνω της. Ένα χέρι τρίβεται στο δικό της, αισθάνεται καυτό στον αυχένα της ένα χνότο που βρομάει μπύρα.

Την κυριεύει πανικός. Η καρδιά της χτυπάει γρήγορα, τη νιώθει να βροντά μέσα στο στήθος της.

Θα σταματήσει ποτέ αυτό;

Έχει περάσει ένας χρόνος από την υπόθεση Χέιλερ, κι ακόμα τη σκέφτεται, την ξαναζεί στα όνειρά της. Ξυπνά μες στη νύχτα με τα σεντόνια μουσκεμένα απ' τον ιδρώτα, το όνειρο ολοζώντανο μες στο κεφάλι της: το χέρι γύρω από τον λαιμό της, υγρά τοιχώματα που μοιάζουν να συστέλλονται, έτοιμα να τη συνθλίψουν.

Μετά, θαλασσινό νερό· να αφρίζει, να προσπαθεί να μπει παφλάζοντας στο στόμα της, στη μύτη της...

Έλεγξέ το, λέει στον εαυτό της πιέζοντάς τον να διαβάσει τα γκράφιτι στο τοίχωμα του βαγониού.

Μην το αφήνεις να σε ελέγξει.

Τα μάτια της προσπαθούν να εστιάσουν στα κακογραμμένα γράμματα που ανηφορίζουν πάνω στο μέταλλο:

Μισέλ 2010

ΦΙΛΑΚΙΑ XXX

ΕΛΕΝ & ΠΙΚ 2016

Ακολουθώντας τις λέξεις μέχρι το παράθυρο, τρομάζει. Το είδωλό της που αντικρίζει πάνω στο τζάμι την καταθλίβει. Είναι αδύνατη. Υπερβολικά αδύνατη.

Μοιάζει σαν κάποιος να την έχει σκάψει από μέσα, να της έχει αφαιρέσει τον ίδιο τον πυρήνα της. Τα ζυγωματικά της είναι ρουφηγμένα, τα λοξά γκριζογάλανα μάτια της φαίνονται πιο γουρλωμένα, πιο πεταχτά. Ούτε καν τα ανάκατα ανοιχτόξανθα μαλλιά της και η αγνή ουλή στο επάνω χείλος της δε μαλακώνουν την εμφάνισή της.

Από τότε που πέθανε η μητέρα της, γυμνάζεται ασταμάτητα. Δέκα χιλιόμετρα τρέξιμο. Πιλάτες. Βάρη. Ποδήλατο στον παραλιακό δρόμο μεταξύ Τόρκι και Έξετερ μέσα στο άγριο ανεμοβρόχι.

Είναι υπερβολικό, όμως δεν ξέρει πώς να σταματήσει, ακόμα κι αν θα έπρεπε. Είναι το μόνο που έχει· ο μόνος τρόπος να ξορκίζει όσα υπάρχουν μέσα στο κεφάλι της.

Αποστρέφει το βλέμμα. Ίδρωτας γαργαλάει τον αυχένα της. Κοιτάζει τον Γουίλ και προσπαθεί να συγκεντρωθεί στο πρόσωπό του, στη γνώριμη σκιά που σχηματίζουν τα γένια λίγων ημερών στο πιγούνι του, στις απίθασες σκουρόξανθες τούφες των μαλλιών του. «Γουίλ, ζεσταίνομαι...»

Τα χαρακτηριστικά του Γουίλ σφίγγονται. Μπορεί να δει τα προμηνύματα μελλοντικών ρυτίδων στο ταραγμένο πρόσωπό του, γραμμές που εξακτινώνονται από τις άκρες των ματιών του, ελαφρές πτυχώσεις στο μέτωπό του.

«Είσαι εντάξει;»

Η Έλιν κουνάει το κεφάλι αρνητικά, δάκρυα της έρχονται στα μάτια. «Δε νιώθω καλά».

Ο Γουίλ χαμηλώνει τη φωνή του. «Γι' αυτό εδώ μέσα ή...»

Ξέρει τι προσπαθεί να πει. *Για τον Άιζακ*. Είναι και τα δυο. Ο αδελφός της, ο πανικός... είναι αλληλένδετα.

«Δεν ξέρω». Νιώθει έναν κόμπο στον λαιμό. «Δεν έχει πάψει να με προβληματίζει, ξέρεις, αυτή η πρόσκληση στα ξαφνικά. Ίσως ήταν λάθος να έρθουμε. Έπρεπε να το είχα σκεφτεί καλύτερα ή τουλάχιστον να είχα κάνει μια κανονική συζήτηση μαζί του, πριν τον αφίσουμε να μας κλείσει δωμάτιο».

«Δεν είναι πολύ αργά. Μπορούμε πάντα να επιστρέψουμε. Να πούμε ότι μου προέκυψε κάποιο πρόβλημα στη δουλειά». Ο Γουίλ σπρώχνει με το δάχτυλο τα γυαλιά του ψηλά στη μύτη του χαμογελώντας. «Ίσως αποδειχτούν οι συντομότερες διακοπές που έκανε κανείς ποτέ, αλλά ποιος νοιάζεται;»

Η Έλιν πιέζει τον εαυτό της να του ανταποδώσει το χαμόγελο, κατακλυσμένη από ένα βουβό αίσθημα συντριβής για την αντίθεση ανάμεσα στο τότε και στο τώρα. Για το πόσο εύκολα το έχει αποδεχτεί: τη νέα κανονικότητα.

Είναι το ακριβώς αντίθετο απ' ό,τι όταν πρωτογνωρίστηκαν. Τότε εκείνη βρισκόταν στο μεσουράνημά της. Έτσι το σκέφτεται τώρα. Στο αποκορύφωμα των τριάντα και κάτι χρόνων της.

Είχε μόλις αγοράσει το πρώτο της διαμέρισμα κοντά στην παραλία, στον επάνω όροφο μιας παλιάς βικτοριανής έπαυλης. Ήταν μικρό αλλά ψηλοτάβανο, με θέα σ' ένα μικροσκοπικό τετράγωνο θάλασσα.

Η δουλειά πήγαινε καλά – είχε προαχθεί σε αρχιφύλακα του Τμήματος Εγκληματολογικών Έρευνών, συμμετείχε στην έρευνα για μια σημαντική, πολύκροτη υπόθεση, η μητέρα της αντιδρούσε καλά στον πρώτο κύκλο χημειοθεραπείας. Νόμιζε ότι είχε κατορθώσει πια να ελέγξει το πένθος της για τον Σαμ, ότι το διαχειριζόταν, όμως τώρα...

Η ζωή της έχει στενέψει. Έχει διακοπεί και έχει καταντήσει κάτι που ούτε καν θα το αναγνώριζε λίγα χρόνια πριν.

Οι πόρτες κλείνουν, τα χοντρά γυάλινα φύλλα γλιστρούν και συναντάνε το ένα τ' άλλο.

Μ' ένα απότομο τράνταγμα το τελεφερίκ αρχίζει να ανεβαίνει, ν' απομακρύνεται από τον σταθμό επιταχύνοντας.

Η Έλιν κλείνει τα μάτια, όμως αυτό κάνει απλώς τα πράγματα χειρότερα. Ο κάθε ήχος, ο κάθε κραδασμός μεγεθύνονται πίσω από τα βλέφαρά της.

Ξανανοίγει τα μάτια και βλέπει το τοπίο έξω να περνάει αστραπή: θολές γραμμές από χιονοσκεπαστους αμπελώνες, σαλέ, καταστήματα.

Της έρχεται ίλιγγος. «Θέλω να κατεβώ».

«Πώς είπες;» Ο Γουίλ στρέφεται και την κοιτάζει. Προσπαθεί να το κρύψει, όμως μπορεί ν' ακούσει την απογοήτευση στη φωνή του.

«Πρέπει να κατεβώ».

Το τελεφερίκ μπαίνει σε μια σήραγγα. Βυθίζονται στο σκοτάδι και μια γυναίκα τσιρίζει ενθουσιασμένη.

Η Έλιν παίρνει μια βαθιά ανάσα, αργά, προσεκτικά, αλλά μπορεί να τη νιώσει να έρχεται – εκείνη την αίσθηση της επικείμενης καταστροφής. Ξαφνικά αισθάνεται πως το αίμα που κυλάει στις φλέβες της έχει γίνει κολλώδες, κι ωστόσο πλημμυρίζει όλα τα σημεία του κορμιού της ταυτόχρονα.

Κι άλλες αναπνοές. Πιο αργές, όπως είχε μάθει στον εαυτό της. *Εισπνοή μετρώντας μέχρι το τέσσερα, περιμένεις λίγο, εκπνοή μετρώντας μέχρι το επτά.*

Δεν είναι αρκετό. Το λαρύγγι της σφίγγεται. Η ανάσα της βγαίνει τώρα κοφτή, λαχανιασμένη. Τα πνευμόνια της προσπαθούν απεγνωσμένα να γεμίσουν με οξυγόνο.

«Η συσκευή εισπνοών σου», την προτρέπει ο Γουίλ. «Πού είναι;»
Ψάχνοντας αλαφιασμένα στην τσέπη της, βγάζει τη συσκευή, τη φέρνει στο στόμα της και πιέζει το κουμπί: *Ωραία*. Πιέζει πάλι, αισθάνεται το κύμα του αερίου να χτυπάει στον ουρανό της, να φτάνει στην τραχεία της.

Σε λίγα λεπτά η αναπνοή της εξομαλύνεται.

Αλλά μόλις το κεφάλι της καθαρίζει, είναι κι οι δυο τους εκεί, στο μάτι του μυαλού της.

Τα αδέρφια της. Ο Άιζακ. Ο Σαμ.

Εικόνες αλλεπάλληλες.

Βλέπει απαλά παιδικά πρόσωπα, μάγουλα πασπαλισμένα με φακίδες. Τα ίδια μεγάλα γαλανά μάτια, αλλά ενώ του Άιζακ είναι ψυχρά, τρομακτικά στην έντασή τους, του Σαμ ξεχειλίζουν ενεργητικότητα, έχουν μια σπίθα που τραβάει τους ανθρώπους.

Η Έλιν τρεμοπαίζει τα βλέφαρα, μην μπορώντας να εμποδίσει τον εαυτό της να σκεφτεί την τελευταία φορά που είδε τα μάτια του – άδεια, άψυχα, μ' εκείνη τη σπίθα... σβησμένη.

Στρέφεται στο παράθυρο, όμως δεν μπορεί να διαγράψει τις εικόνες από το παρελθόν της: τον Άιζακ να της χαμογελάει εκείνο το γνώριμο, αυτόρεσκο χαμόγελο. Σηκώνει τα χέρια του ψηλά, αλλά τα ανοιχτά δάχτυλά του είναι λερωμένα με αίμα.

Η Έλιν απλώνει το χέρι της, αλλά δεν μπορεί να τον φτάσει. Ποτέ δεν μπορεί.

Το λεωφορειάκι του ξενοδοχείου περιμένει στο μικρό πάρκινγκ στην κορυφή του τελεφερίκ. Είναι βαμμένο σε μια κομψή σκούρα απόχρωση του γκριζου και τα φιμέ τζάμια στα παράθυρά του είναι πασπαλισμένα με χιόνι.

Το όνομα του ξενοδοχείου είναι χαραγμένο με καλαίσθητα ασημένια γράμματα κάτω αριστερά στην πόρτα: *λε σομέ*. Τα γράμματα είναι όλα πεζά, διακριτικά, μια κομψή τετραγωνισμένη γραμματοσειρά.

Η Έλιν επιτρέπει στον εαυτό της να νιώσει το πρώτο σκίρτημα ενθουσιασμού. Μέχρι τώρα, στις συζητήσεις με φίλους μιλούσε για το ξενοδοχείο αδιάφορα και αποροητικά.

Επιτηδευμένο.

Περισσότερο στιλ παρά ουσία.

Στην πραγματικότητα, είχε αφαιρέσει με προσοχή το αυτοκόλλητο σημείωμα του Άιζακ, αντλώντας ευχαρίστηση από το φρεσκοτυπωμένο φυλλάδιο από κάτω, τρέχοντας τα δάχτυλά της πάνω στο χοντρό ματ χαρτόνι του εξωφύλλου, απολαμβάνοντας τη φρεσκάδα κάθε μινιμαλιστικής σελίδας.

Είχε νιώσει κάτι παράξενο, ένα πρωτόγνωρο κράμα έξαψης και ζήλιας, μια αίσθηση ότι είχε χάσει την ευκαιρία να ζήσει κάτι που δεν μπορούσε να το προσδιορίσει, κάτι που δεν είχε συνειδητοποιήσει καν ότι το ήθελε.

Αντίθετα ο Γουίλ δεν είχε κρύψει τον ενθουσιασμό του, εγκωμιάζοντας την αρχιτεκτονική, τον σχεδιασμό του κτιρίου. Είχε ρουφήξει τις πληροφορίες του φυλλαδίου κι αμέσως μετά είχε μπει στο ίντερνετ για να διαβάσει περισσότερα.

Ενώ έτρωγαν αρνάκι μαντράς εκείνο το βράδυ, της είχε αναφέρει λεπτομέρειες για τον σχεδιασμό και τη διακόσμηση των εσωτερικών χώρων του: «Με επιρροές από τον Ζοζέφ Ντιράν*»... «ένα νέο είδος μινιμαλισμού, που απηχεί την ιστορία του κτιρίου»... «δημιουργώντας μία αφήγηση».

Πάντα θαύμαζε την ικανότητα του Γουίλ να αφομοιώνει τέτοιου είδους πολύπλοκες λεπτομέρειες. Την έκανε να νιώθει κατά κάποιον τρόπο ασφαλής, καθησυχασμένη – σίγουρη ότι εκείνος είχε όλες τις απαντήσεις.

«Η δεσποινίς Γουόρνερ... ο κύριος Ράιλι;»

Η Έλιν στρέφεται προς την κατεύθυνση της φωνής. Ένας ψηλόλιγνος άνδρας πλησιάζει προς το μέρος τους με μεγάλες δρασκελιές. Φοράει μια γκριζα φλις ζακέτα με κεντημένα πάνω της τα ίδια ασημένια γράμματα.

λε σομέ.

«Εμείς είμαστε». Ο Γουίλ χαμογελάει. Ακολουθεί μία αμήχανη διεκλυστίδα, καθώς ο άνδρας πάει να σηκώσει τη βαλίτσα της την ίδια στιγμή με τον Γουίλ, πριν ο Γουίλ τραβήξει το χέρι του.

«Είχατε άνετο ταξίδι;» ρωτάει ο οδηγός. «Από πού έρχεστε;» Σηκώνοντας τις βαλίτσες τους μεμιάς, τις τοποθετεί στον χώρο αποσκευών του μικρού λεωφορείου.

Η Έλιν περιμένει από τον Γουίλ να γεμίσει τα κενά. Η φιλή κουβέντα σε περιστάσεις όπως αυτή τη δυσκολεύει.

«Από το Νότιο Ντέβον. Η πτήση δεν είχε καθυστέρηση... πρωτοφανές. Είπα στην Έλιν ότι μέχρι και η easyJet δεν μπορεί παρά να υποκλιθεί στην ελβετική ακριβεία». Ο Γουίλ χαμογελάει – με τα σκούρα μάτια του μελαγχολικά, τα φρύδια σηκωμένα. «Διάολε, αυτό ακούστηκε κλισέ, σωστά;»

Ο άνδρας γελάει. Αυτή είναι η μέθοδος του Γουίλ με τους ξένους – να τους εξουδετερώνει μ' ένα μείγμα ζωηρού ενθουσιασμού και αυτοσαρκασμού. Οι συνομιλητές του κάθε φορά αποπλίζονται και στη συνέχεια γοητεύονται. Ο Γουίλ κάνει στιγμές όπως αυτή... εύκολες. Αλλά βέβαια, σκέφτεται, ενώ περιμένει συνεσταλμένα πί-

* Γνωστός σύγχρονος Γάλλος αρχιτέκτονας κτιρίων και εσωτερικών χώρων. (Σ.τ.Μ.)

σω του, αυτό ακριβώς ήταν το πρώτο που την είχε γοητεύσει σ' εκείνον – αποτελεί το χαρακτηριστικό του γνώρισμα.

Η άνεσή του.

Για εκείνον τίποτα δεν είναι ανυπέρβλητο. Δεν υπάρχει ψεύτικη μαγκιά στη στάση σου, είναι απλώς ο τρόπος που λειτουργεί το μυαλό του – κατατέμνει γρήγορα κάθε ζήτημα σε λογικά, διαχειρίσιμα κομμάτια. Μια λίστα με βήματα που πρέπει να ακολουθηθούν, λίγη έρευνα, ένα-δυο τηλεφωνήματα – και οι απαντήσεις βρέθηκαν, το πρόβλημα λύθηκε. Ενώ αυτή πνίγεται σε μια κουταλιά νερό, αφήνοντας να τη βασανίζουν ακόμα και πράγματα εύκολα και καθημερινά, ώσπου διογκώνονται αδικαιολόγητα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού το ταξίδι: είχε αγκωθεί για την πτήση – την πολύωρη εγγύτητα με άλλους ανθρώπους στο αεροδρόμιο και στο αεροπλάνο, τις πιθανές αναταράξεις.

Ακόμα και η ετοιμασία της βαλίτσας της είχε αποδειχτεί βραχνάς. Δεν ήταν μόνο το γεγονός ότι έπρεπε να αγοράσει καινούργια πράγματα, αλλά και τα ερωτήματα σχετικά με το *τι ακριβώς* έπρεπε να αγοράσει – για ποιες πιθανές καιρικές συνθήκες όφειλε να προνοήσει, ποιες ήταν οι πιο κατάλληλες μάρκες.

Ως αποτέλεσμα, καθέτι που φοράει τώρα είναι ολοκαίνουργιο, κι αυτό το νιώθει στο πετσί της. Χώνοντας ένα δάχτυλο στη μέση του παντελονιού της βρίσκει την ετικέτα που τη φαγουρίζει και που έπρεπε να είχε κόψει από το σπίτι.

Ο Γουίλ είχε απλώς ρίξει μερικά πράγματα μέσα στη βαλίτσα του. Του είχε πάρει λιγότερο από ένα τέταρτο της ώρας, αλλά και πάλι κάπως τα έχει καταφέρει και είναι ντυμένος ακριβώς όπως η περίπτωση απαιτεί: ταλαιπωρημένες αρβύλες πεζοπορίας, χοντρό μαύρο μπουφάν, ανθεκτικό σπορ παντελόνι, φθαρμένο όσο ακριβώς χρειάζεται.

Ωστόσο, κατά κάποιον τρόπο οι διαφορές τους αλληλοσυμπληρώνονται. Ο Γουίλ δέχεται αυτήν και τα κουσούρια της, πράγμα που η Έλιν ξέρει πολύ καλά ότι δε θα το έκανε ο καθένας. Αισθάνεται ευγνώμων.

Με μια πλατιά, άνετη κίνηση ο οδηγός ανοίγει τη συρόμενη πόρτα. Η Έλιν ανεβαίνει στο λεωφορείάκι ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στο πίσω μέρος.

Μία από τις οικογένειες που ήταν μαζί τους στο τελεφερίκ βρί-

σκεται ήδη εκεί: Δυο κορίτσια στην εφηβεία, με στιλπνά μαλλιά, έχουν το κεφάλι τους σκυμμένο και παρακολουθούν κάτι σε ένα τάμπλετ. Η μητέρα κρατάει ένα περιοδικό. Ο πατέρας, με τον αντίχειρα στην οθόνη, σκρολάρει στο κινητό του.

Η Έλιν και ο Γουίλ βολεύονται στις δυο μεσαίες θέσεις. «Καλύτερα τώρα;» ρωτάει μαλακά ο Γουίλ.

Οπωσδήποτε ναι: Καθαρά δερμάτινα καθίσματα, όχι δυνατές, απότομες φωνές. Και προπαντός, η αισθητή απουσία μουσκεμένων κορμιών που να είναι κολλημένα στο δικό της.

Το λεωφορειακι αρχίζει να κινείται. Στρίβοντας δεξιά, σκαμπανεβάζει στο ανώμαλο έδαφος και βγαίνει από το πάρκινγκ.

Προχωρώντας αργά φτάνουν στο τέρμα του δρόμου και συναντούν μια διακλάδωση. Ο οδηγός παίρνει τον δρόμο δεξιά, ενώ οι υαλοκαθαριστήρες πηγαиноέρχονται ασταμάτητα για να απομακρύνουν το χιόνι που πέφτει.

Όλα πηγαινούν καλά, ώσπου συναντούν την πρώτη στροφή. Με μια γρήγορη κίνηση το λεωφορειακι κάνει σχεδόν αναστροφή.

Καθώς το όχημα ισιώνει πάλι μ' ένα τράνταγμα, η Έλιν κοιιωνεί.

Πλάι στον δρόμο δεν υπάρχει πια χιόνι ή δέντρα, αλλά ούτε καν ένα χορταριασμένο κρiασπεδο. Αντίθετα το οδόστρωμα κρέμεται στην άκρη του βουνού, με μόνο ένα λεπτό μεταλλικό κιγκλίδωμα ανάμεσα σ' αυτήν και στον απότομο γκρεμό μέχρι τα βάθη της κοιλάδας κάτω.

Νιώθει τον Γουίλ δίπλα της να σφίγγεται και ξέρει τι θα κάνει στη συνέχεια: θα προσπαθήσει να κρύψει την ανησυχία του με ένα γέλιο, μ' ένα σιγανό σφύριγμα μέσα από τα δόντια του. «Διάολε, δε θέλω ούτε καν να με φανταστώ να οδηγώ νύχτα σ' αυτή την καρμανιόλα».

«Δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Είναι ο μόνος δρόμος για να φτάσεις στο ξενοδοχείο». Ο οδηγός τούς κοιιάζει από τον εσωτερικό καθρέφτη. «Κάποιοι δεν τολμούν να έρθουν γι' αυτό τον λόγο».

«Αλήθεια;» Ο Γουίλ ακουμπά το χέρι του στο γόνατό της, το σφίγγει δυνατά και βγάζει άλλο ένα βεβιασμένο γέλιο.

Ο οδηγός γνώφει καταφατικά. «Υπάρχουν φόροουμ γι' αυτό στο ίντερνετ. Πιτσιρικιάδες έχουν ανεβάσει βίντεο στο YouTube με όλους να ουρλιάζουν καθώς το λεωφορείο παίρνει τις στροφές. Οι γωνίες της κάμερας το κάνουν να φαίνεται χειρότερο απ' ό,τι είναι. Βγάζουν τα κινητά τους από το παράθυρο, τα στρέφουν πέρα από την άκρη του δρόμου, στον γκρεμό...» Η φωνή του σβήνει για λίγο, κα-

θώς συγκεντρώνεται στον δρόμο εμπρός του. «Αυτό είναι το χειρότερο κομμάτι. Μόλις το περάσουμε...»

Καθώς η Έλιν σηκώνει τα μάτια, το στομάχι της ανακατεύεται. Ο δρόμος έχει στενέψει κι άλλο, τώρα μόλις και μετά βίας χωράει το μικρό λεωφορείο. Η ασφάλτος έχει ένα θαμπό γκριζόλευκο χρώμα και τόπους τόπους γυαλίζει από τον παγετό. Πιέζει τον εαυτό της να κοιτάξει ίσια μπροστά, προς την οδοντωτή γραμμή των χιονοσκεπαστων βουνοκορφών στο βάθος.

Σε λίγα λεπτά το δύσκολο σημείο έχει τελειώσει. Καθώς ο δρόμος φαρδαίνει πάλι, η λαβή του Γουίλ στο πόδι της χαλαρώνει. Παίρνει το τηλέφωνό του κι αρχίζει να βγάζει φωτογραφίες από το παράθυρο, ζαρώνοντας το μέτωπό του από τη συγκέντρωση.

Η Έλιν χαμογελάει, συγκινημένη από την προσήλωσή του. Περιμένει πώς και τι αυτή τη στιγμή – τα επιβλητικά τοπία που θα περνούσαν, την ώρα που θα ξεπρόβαλλε στο βάθος το ξενοδοχείο. Ξέρει ότι αργότερα θα επεξεργαστεί ετούτες τις φωτογραφίες στο λάπτοπ του. Θα τις αξιολογήσει. Θα τις διορθώσει λίγο ακόμα. Θα τις μοιραστεί με τους κουλτουριάρηδες φίλους του.

«Έχεις καιρό που εργάζεσαι για το ξενοδοχείο;» ρωτάει τον οδηγό ο Γουίλ.

«Λίγο πάνω από χρόνο».

«Σου αρέσει;»

«Αυτό το κτίριο, το παρελθόν του, έχει κάτι που σου μπαίνει στο κεφάλι».

«Το έψαξα στο ίντερνετ», ψιθυρίζει η Έλιν. «Είναι απίστευτο πόσοι ασθενείς τελικά...»

«Στη θέση σας δε θα το πολυσκεφτόμουν», τη διακόπτει ο οδηγός. «Άμα αρχίσεις να σκαλίζεις το παρελθόν, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για ένα μέρος όπως αυτό, στο τέλος θα τρελαθείς. Αν αρχίσεις να σκέφτεσαι τι γινόταν...» Ανασηκώνει τους ώμους.

Η Έλιν πιάνει το μπουκάλι της με το νερό. Τα λόγια του οδηγού αντηχούν στο μυαλό της: *σου μπαίνει στο κεφάλι*.

Έχει ήδη μπει, σκέφτεται, ενώ ξαναθυμάται το φυλλάδιο, τις φωτογραφίες στο ίντερνετ.

Λε Σομέ.

Απέχουν μόλις λίγα χιλιόμετρα.

ΔΕ ΘΑ ΘΕΣ ΝΑ ΦΥΓΕΙΣ...

Ένα πεντάστερο επιβλητικό ξενοδοχείο
στις Ελβετικές Άλπεις. Ένα παλιό σανατόριο.
Χωμένο στο χιόνι. Απομονωμένο από τον υπόλοιπο κόσμο.
Μια αστυνομικός στα πρόθυρα της κατάρρευσης.

ΩΣΠΟΥ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ!

Όταν η ντετέκτιβ Έλιν Γουόρνερ λαμβάνει μια πρόσκληση από τον αποξενωμένο αδελφό της να γιορτάσουν τον πρόσφατο αρραβώνα του σε ένα χειμερινό θέρετρο, δεν μπορεί παρά να τη δεχτεί.

Φτάνοντας όμως στο Λε Σομέ, εν μέσω μιας απειλητικής χιονοθύελλας, η Έλιν αμέσως νιώθει νευρικήτητα. Παρά το ειδυλλιακό σκηνικό, τόσο ο χώρος όσο και ο αδελφός της, Άιζακ, την αγχώνουν.

Και όταν ξυπνούν, το επόμενο πρωί, η αρραβωνιαστική του έχει εξαφανιστεί. Ενώ η χιονοθύελλα μαίνεται αποκλείοντας την πρόσβαση στο ξενοδοχείο και η γυναίκα παραμένει άφαντη, οι ένοικοι του ξενοδοχείου αρχίζουν να πανικοβάλλονται...

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣ: 23890

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ